

han havde brugt det, vilde det ikke have været urigtigt, thi den foreløbige Lov er virkelig tilbagekaldt ved bemeldte kongelige Resolution, hvis Udtryk den ærede Rigsdagsmand citerede, hvilket Udtryk i Lovsproget ere identiske og eensbetydende med en Tilbagekaldelse. Naar det nemlig siges, at Loven ikke længere bliver at „benytte“, saa er dermed den Bemyndigelse, som Loven giver, tilbagekaldt; der behøves ikke andet end en kongelig Resolution for at gjøre dette, men der behøves ganske sikkert en ny Lov til at sætte den tilbagekaldte Lov igjen i Kraft; deri ligger netop Sagen. Der var en Begrænsning i den tidligere Lov af 6te April 1855; der var Spørgsmaal om at give den en Udvidelse paa en Tid, da Rigsdagen ikke var samlet, og da Regjeringen antog, at der var paa trængende Omstændigheder tilstede til en Udvidelse; den kunde da kun gjøre dette gennem en provisorisk Lov. En saadan Lov udkom da den 29de Decbr. 1857; men forinden Rigsdagen traadte sammen, fandt Regjeringen, at de Omstændigheder, der talte for og havde foranlediget denne provisoriske Lov, ikke længer vare tilstede, og at man kunde vende tilbage til Loven af 6te April 1855, og Regjeringen foranledigede derfor gennem en kongelig Resolution Tilbagekaldelsen af den ved den provisoriske Lov givne Bemyndigelse; — man kom derved atter til at staae paa det samme Punkt som ved Loven af 6te April 1855. Om man atter paa Grund af de Omstændigheder, der paa ny kunde være fremkomne, vilde have anseet en Udvidelse for nødvendig, forinden Rigsdagen var sammentraadt, da maatte en saadan være kommen tilstede ved en ny provisorisk Lov. Saaledes stillede Sagen sig, da Rigsdagen samledes, og Spørgsmaalet blev altsaa: hvad Regjeringen havde at iagttage med Hensyn til den i Mellemtiden givne og atter tilbagekaldte provisoriske Lov. Nu vil maaskee den ærede Rigsdagsmand erindre, — men maaskee han ikke erindrer det, og jeg vil derfor henvise dertil — at det hele Spørgsmaal om provisoriske Loves Forelæggelse for Rigsdagen blev undergivet en meget vidtløftig Discussion af de to første Formænd for Rigsdagens Afdelinger; Resultatet deraf findes i Folkethingstidenden for første Session Sp.

1669 og følgende, og det vil deraf sees, at man har gjort Adskillelse imellem de forskjellige Arter provisoriske Love, hvorom der kunde være Tale, og navnlig fremhæves som en Klasse deraf saadanne, som allerede have tabt deres Kraft, eller ere traadte ud af Virksomhed, forinden Rigsdagen atter kommer sammen, og med Hensyn til disse er man netop gaaet ud fra, at det Gæste, der kan være Spørgsmaal om at fordrø, er, at de blive forelagte Rigsdagen til Efterretning, saaledes at der ikke fra Rigsdagens Side behøves at foretages noget som helst Skridt i Anledning af saadanne provisoriske Love, medens man derimod med Hensyn til den anden Klasse, nemlig dem, som ikke ganske havde tabt deres Virksomhed, og som kunde tænkes at faae en, om endog saa kun partiel Virksomhed senere, hvortil navnlig hørte de sædvanlige Udskrivningslove, gif ud fra, at Formen af en simpel Stadsfæstelse af Rigsdagen maatte ansees for at være tilstrækkelig, og endelig var der den 3die Klasse, nemlig saadanne provisoriske Love, der skulle vedblive en udestemt Tid og optages mellem de almindelige Love, og som blive at udsærdige af Thinget i sædvanlig Lovform. Denne Adskillelse gif man fuldstændig ind paa, den er adopteret i vort statsretlige System, og den er, saavidt jeg veed, fulgt i en stor Mængde Tilfælde, og man maatte saaledes med fuldkommen Føie gaae ud fra, at Rigsdagen ogsaa fremdeles vilde følge den. Hvad nu Forelæggelsen i det omhandlede Tilfælde angaaer, saa er det ganske vist, at man kan paavise forskellige Steder i Grundloven, hvoraf det fremgaaer, at man derved har tænkt paa Forelæggelse af Noget, der skal undergives den sædvanlige Forhandling til endelig Vedtagelse eller Forkastelse af Rigsdagen; dette vil være den hyppigste Betydning, hvortil Ordet forekommer. Smidertid har man dog ikke i Grundloven brugt denne Terminologie ganske correct; der kan paavises Steder, hvor man har brugt Ordet „Frelæggelse“ og ikke „Forelæggelse“ s. Ex. med Hensyn til Finantsloven. Jeg troer derfor ikke, at man paa nogen Maade kan sige, at der i Udtrykket at „forelægge“ Noget for Rigsdagen med absolut Bestemthed ligger, at det, der saaledes kommer